

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

Grzegorz Gołębiowski (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa C. Sp. z o.o.

przeciwko D. Ś.

o zapłatę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 26 października 2023 r.

skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 14 kwietnia 2004 r.,

sygn. I Nc 253/04:

- 1. uchyla w całości zaskarżony nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Wałbrzychu i przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania;**
- 2. znosi wzajemnie koszty postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną.**

UZASADNIENIE

Pismem z 29 września 2022 r. Prokurator Generalny wywiódł skargę nadzwyczajną od prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 14 kwietnia 2004 r., I Nc 253/04, w sprawie z powództwa M. E. przeciwko D. Ś. o zapłatę.

Działając na podstawie art. 89 § 1 oraz § 2 w zw. z art. 115 § 1 i § 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1904 ze zm.; dalej jako: „ustawa o SN”), z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej poprzez zagwarantowanie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w art. 45 ust. 1 oraz art. 2 Konstytucji RP, jako prawa do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasady pewności i bezpieczeństwa prawnego oraz naruszenie godności człowieka i ochrony praw majątkowych pozwanego – dłużnika głównego wekslowego w stosunkach prywatnoprawnych z wierzycielem wekslowym przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, Prokurator Generalny zaskarżył ww. nakaz zapłaty w całości.

Na zasadzie art. 89 § 1 pkt 1 i 2 ustawy o SN zaskarżonemu orzeczeniu Prokurator Generalny zarzucił:

I. naruszenie zasady zaufania obywateli do państwa oraz bezpieczeństwa prawnego, wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP, prawa do sądu, wyrażonego w ramach art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a także naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w art. 30 i 64 Konstytucji RP, takich jak godność człowieka i ochrona praw majątkowych pozwanego – dłużnika głównego wekslowego w stosunkach prywatnoprawnych z wierzycielem wekslowym przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, przez orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z przedłożonego wypełnionego weksla, wierzytelności bez zbadania nieuczciwego charakteru klauzuli oprocentowania sumy wekslowej zawartej w treści weksla na rzecz wierzyciela wekslowego, określającej stopę odsetkową na poziomie 1% dziennie, tj. 45,00 zł dziennie, a zatem na poziomie rażąco wygórowanym, pozostającym w oczywistej już w oglądzie *prima facie* kolizji z zasadami współżycia społecznego,

II. rażące naruszenie prawa materialnego:

1. art. 58 § 2 w zw. z art. 353¹ k.c. przy zastosowaniu art. 5 ust. 1 i 2 Prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz.U. Nr 37, poz. 282 ze zm.), poprzez wadliwą wykładnię i wadliwy brak zastosowania, skutkujące nieprzyjęciem przez Sąd *a quo*, iż w treści przedłożonego weksla własnego zawarto klauzulę oprocentowania sumy wekslowej na rzecz wierzyciela wekslowego, określającej stopę odsetkową na poziomie 1% dziennie, tj. 45,00 zł dziennie, a zatem na poziomie rażąco wygórowanym, pozostającym w oczywistej już w oglądzie *prima facie* kolizji z zasadami współżycia społecznego, co prowadzić powinno przy prawidłowej wykładni i zastosowaniu ww. norm prawnych, do ustalenia przez Sąd nieważności zobowiązania wekslowego w części dotyczącej klauzuli oprocentowania sumy wekslowej, względnie ustalenia braku jej skutecznego zastrzeżenia wobec nieważności czynności prawnej jej umownego ustalenia,

2. art. 38 ust. 1 w zw. z art. 103 Prawa wekslowego, poprzez wadliwą wykładnię i wadliwy brak zastosowania, skutkujące nieprzyjęciem przez Sąd *a quo*, iż wysłanie przez powoda listem poleconym pisma z 11 marca 2004 r., wzywającego pozwaną do zapłaty, lecz w żadnym swym fragmencie niewskazującego na możliwość oraz formę rzeczywistego zapoznania się dłużnika z oryginałem weksla, nie stanowiło prawidłowej realizacji nakazu z art. 38 Prawa wekslowego, a tym samym nie doszło *in concreto* do przedstawienia weksla do zapłaty, wobec faktu braku umożliwienia rzeczywistego zapoznania się dłużnika wekslowego z oryginałem weksla,

3. art. 104 Prawa wekslowego, poprzez wadliwą wykładnię i nieprawidłowe niezastosowanie, skutkujące brakiem przyjęcia przez Sąd *a quo*, iż nie doszło do skutecznego okazania przedmiotowego weksla własnego wystawcy, a to wobec faktu braku koniecznego przedstawienia go wystawcy w celu umieszczenia na wekslu wizy w ciągu roku od dnia jego wystawienia, od której to wizy biegnie termin, w jakim po okazaniu weksel jest płatny,

III. rażące naruszenie prawa procesowego przez Sąd *a quo* w postaci norm prawa, wyrażonych w przepisach art. 498 § 1 k.p.c. w zw. z art. 499 pkt 2 k.p.c. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach

sądowych i egzekucji (Dz.U. 2000 r. Nr 48, poz. 554), poprzez wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu sygn. akt I Nc 253/04 z 14 kwietnia 2004 r. w konsekwencji wadliwego uznania przez Sąd *a quo*, iż w sprawie brak jest przeszkód do wydania nakazu zapłaty dla dochodzonego roszczenia przez powoda, mimo, iż prawidłowa analiza stanu faktycznego, wynikającego ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, w szczególności treści weksla i pism mu towarzyszących, winna była prowadzić Sąd *a quo* do konstatacji, iż przedłożenie przez powoda wraz pozwem weksla własnego nieprzedstawionego do zapłaty, nieawizowanego, blisko półtora roku po dacie jego wystawienia, bez wskazania stosunku podstawowego między stronami, bez wyjaśnienia charakteru weksla (czy stanowił on weksel własny zupełny w chwili wystawienia czy weksel *in blanco* niezupełny; z ewidentnym charakterem wpisów odręcznych w jego treści jako pochodzących od dwóch osób, mimo braku indosowania), z klauzulą odsetkową odnoszącą się do sumy wekslowej, określoną na rażąco wygórowanym poziomie, stanowiły w swym całokształcie wystarczające podstawy do przyjęcia, iż w sprawie tej przytoczone okoliczności budzą wątpliwość co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy w rozumieniu ówczesnie obowiązującej normy art. 499 pkt 2 k.p.c., a zatem nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nie powinien być wydany.

W oparciu o powyższe zarzuty – rozwinięte w obszernym uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej – Prokurator Generalny, działając na zasadzie art. 91 § 1 ustawy o SN, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 14 kwietnia 2004 r., I Nc 253/04, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach niniejszego postępowania.

Prokurator Generalny przytoczył w swym środku zaskarżenia stan sprawy. Pozwem złożonym 2 kwietnia 2004 r. do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu powód M. E. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. Ś. kwoty 4.500,00 zł wraz z roszczeniem odsetkowym z tytułu odsetek umownych w kwocie 1% dziennie od dnia 13 grudnia 2002 r. do dnia zapłaty, jako wynikających, zdaniem powoda, z weksla „za okazaniem” oraz wezwania do zapłaty z 11 marca 2004 r. wraz z drukiem ZPO. W

pozwie nie wskazano wprost na charakter weksla, w szczególności nie sprecyzowano czy przedłożony weksel stanowi wypełniony weksel *in blanco* (a tym samym nie wskazano również na istnienie stosunku prawnego podstawowego, którego zabezpieczeniu miałby służyć ten weksel), czy też weksel zupełny własny wypełniony całkowicie w dacie jego wystawienia, tj. 12 grudnia 2002 r. Na dokumencie przedłożonego weksla z 12 grudnia 2002 r. widnieją w sposób ewidentny zapisy dwóch charakterów pisma odręcznego – niemalże cała treść druku wekslowego wypełniona jest jednym charakterem pisma za wyjątkiem zapisu wskazującego dłużnika wekslowego o treści „[...]” opatrzonego nieczytelnym podpisem o obrazie parafy. Wzmiankowanym pozwem powód wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Nakazem zapłaty z 14 kwietnia 2004 r. w postępowaniu upominawczym, I Nc 253/04, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu orzekł, że pozwana ma zapłacić na rzecz strony powodowej kwotę 4.500,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 1% dziennie od dnia 13 grudnia 2002 r. oraz kwotę 90,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nakaz ten został doręczony na adres zamieszkania pozwanej 28 kwietnia 2004 r.

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron.

W aktach sprawy znajduje się adnotacja, iż tytuł wykonawczy w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności prowadzonym przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu pod sygn. I Co 5412/04 wydano pełnomocnikowi wnioskodawcy – Towarzystwu „C.” Sp. z o.o. z/s w S. 6 grudnia 2004 r.

Tytuł wykonawczy wydano w oparciu o postanowienie Sądu *a quo* z 18 listopada 2004 r. nadające klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z 14 kwietnia 2004 r. wydanemu przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie I Nc 253/04 na rzecz Towarzystwa „C.” Sp. z o.o. z/s w S.. Z wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela wynika, iż 25 maja 2004 r. M. E. zawarł z Towarzystwem „C.” Sp. z o.o. z/s w S. umowę cesji, na mocy której przeniósł na ten podmiot wierzytelność jaką posiadał w stosunku do D. Ś., co zaktualizowało przesłanki z art. 788 § 1 k.p.c., uzasadniając jednocześnie następce, względem wydanego orzeczenia, przekształcenie podmiotowe po stronie powodowej.

Składający wniosek o wniesienie skargi nadzwyczajnej pełnomocnik D. Ś. dołączył dokumentację postępowania komorniczego, prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu M. J. pod sygn. II Km 2909/05 z wniosku Towarzystwa „C.” Sp. z o.o. z/s w S., z której wynika, że komornik wyegzekwował od pozwanej łącznie 65.725,04 zł oraz podał, że stan zaległości na dzień 25 sierpnia 2022 r. wynosił 4.500,00 zł tytułem należności głównej oraz 262.549,45 zł tytułem odsetek.

Pismem z 3 listopada 2022 r. pozwana D. Ś., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła odpowiedź na skargę nadzwyczajną. Pozwana w pełni zgodziła się z wniesioną skargą nadzwyczajną oraz wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, według norm prawem przepisanych, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Jak wskazano w odpowiedzi na skargę nadzwyczajną (s. 3), w ocenie D. Ś., funkcjonowanie w obrocie prawnym ww. orzeczenia jest nie do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości społecznej, gdyż orzeczenie to rażąco narusza przepisy prawa, a jednocześnie prowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia wierzyciela i pokrzywdzenia dłużniczki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżone orzeczenie, tj. prawomocny nakaz zapłaty z 14 kwietnia 2004 r., I Nc 253/04, wydany przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nie odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 89 § 1 ustawy o SN, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojkowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile: 1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji lub 2) orzeczenie

w sposób rażąco narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub 3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skarga nadzwyczajna jest instrumentem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji RP. Jej celem jest wyeliminowanie z obrotu wadliwych, a jednocześnie naruszających zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych, które dotyczą konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 2/19; wyroki Sądu Najwyższego z: 9 grudnia 2020 r., I NSNu 1/20; 13 stycznia 2021 r., I NSNk 3/19). Rolą kontroli nadzwyczajnej nie jest jednak eliminowanie wszystkich wadliwych orzeczeń. Wyjątkowość orzekania w ramach tej instytucji powinna dotyczyć tylko tych z nich, które nie dają się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, będąc *prima facie* orzeczeniami w sposób elementarny niesprawiedliwymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NSNc 146/21).

W piśmiennictwie zauważa się, że z formalnego punktu widzenia skarga nadzwyczajna należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia o złożonym charakterze (T. Ereciński, K. Weitz, Skarga nadzwyczajna w sprawach cywilnych, Przegląd Sądowy 2019 r., Nr 2, s. 8). Formalnoprawna analiza skargi nadzwyczajnej wniesionej w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że skarga jest dopuszczalna, co otwiera możliwość jej merytorycznego rozpoznania.

Przechodząc do zasadniczych rozważań Sąd Najwyższy wskazuje, że konfrontacja zaskarżonego nakazu zapłaty z zarzutami skargi nadzwyczajnej, a przyjmując szerszą perspektywę – ze standardami nie tylko demokratycznego państwa prawnego, ale nawet państwa w najogólniejszym ujęciu cywilizowanego, musi prowadzić do wniosku o bezprawnym charakterze wydanego przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu orzeczenia. Stopień szkodliwości społecznej skutków, jakie wytworzone zostały w związku z wydaniem i uprawomocnieniem się spornego nakazu zapłaty, pozwala jednoznacznie stwierdzić jak ważną instytucją dla obrotu prawnego jest skarga nadzwyczajna (art. 89 i n. ustawy o SN). Jak podaje skarżący Prokurator Generalny, przy „wyjściowej” należności głównej

w kwocie 4.500,00 zł – przy zasądzeniu przez Sąd odsetek umownych w wysokości 1% dziennie – komornik wyegzekwował od pozwanej łącznie 65.725,04 zł, a stan zaległości na dzień 25 sierpnia 2022 r. wynosił 4.500,00 zł tytułem należności głównej oraz 262.549,45 zł tytułem odsetek.

Powyższe świadczy jednoznacznie, że gdyby nie skarga nadzwyczajna w zasadzie nie byłoby możliwości uchYLENIA orzeczenia, którego skutki społeczne są nie do zaakceptowania. Należy przyznać rację pełnomocnikowi 70-letniej pozwanej, który wskazuje, że powstały dług „rośnie w tempie, w którym jego spłata nie jest możliwa” (s. 3-4 odpowiedzi na skargę nadzwyczajną). W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z tzw. lichwą.

W uzasadnieniu zaskarżonego nakazu zapłaty (sporządzonym prawie 20 lat po jego wydaniu), Sąd Rejonowy wskazał m.in., że „według stanu prawnego obowiązującego w dniu 2 kwietnia 2004 r. nie obowiązywało ograniczenie wysokości odsetek maksymalnych. Zostało ono wprowadzone dopiero ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw, która weszła w życie dnia 20 lutego 2006 r. Na podstawie tejże nowelizacji do Kodeksu cywilnego wprowadzono przepisy art. 359 § 2¹ - 359 § 2³” (k. 77 akt nadesłanych I WSNc 1/22).

Powyższe twierdzenie – w świetle całokształtu okoliczności sprawy – nie może przekonywać. Podkreślenia bowiem wymaga, że w chwili wydania nakazu zapłaty (14 kwietnia 2004 r.) art. 498 k.p.c. stanowił: sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego, a w innych sprawach, jeżeli przepis szczególny tak stanowi (§ 1). W razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przewodniczący wyznacza rozprawę, chyba że sprawa może być rozpoznana na posiedzeniu niejawnym (§ 2). Zgodnie z art. 499 k.p.c. w brzmieniu z daty orzekania, nakaz zapłaty nie może być wydany, jeżeli według treści pozwu: 1) roszczenie jest oczywiście bezzasadne; 2) przytoczone okoliczności budzą wątpliwość co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy; 3) zaspokojenie roszczenia zależy od świadczenia wzajemnego; 4) miejsce pobytu pozwanego nie jest znane albo gdyby doręczenie mu nakazu nie mogło nastąpić w kraju.

W ocenie Sądu Najwyższego, powyższe przepisy dawały Sądowi Rejonowemu podstawę do skierowania sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym

(art. 499 w zw. z art. 498 § 2 k.p.c.). Sąd nie skorzystał z tej możliwości, wydając zamiast tego nakaz zapłaty, w ramach którego ustalono odsetki umowne w wysokości 1% dziennie (a więc zasadniczo 365% w skali roku). Nawet jeśli w ówczesnym stanie prawnym brakowało jednoznacznych regulacji ustawowych dotyczących maksymalnego pułapu odsetek, to powinnością Sądu było skonstatowanie, że rozpatrywane zobowiązanie wekslowe naruszać może choćby art. 353¹ k.c., zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W odniesieniu do odsetek wynikających z umowy pożyczki, Sąd Najwyższy w wyroku z 23 czerwca 2005 r., II CK 742/04, wskazał: „umowa pożyczki ze swej natury służy przede wszystkim interesowi pożyczkobiorcy, ale może także pożyczkodawcy zapewniać wymierne korzyści, z reguły w postaci odsetkowej. Umowa w tym względzie nie może być wolna od oceny z zastosowaniem kryteriów, o których mowa w art. 353¹ k.c. W przeciwnym wypadku mogłoby to bowiem oznaczać – w skrajnych sytuacjach – przyzwolenie na wypaczenie sensu umowy w aspekcie charakteru stosunku prawnego tą umową ukształtowanego, zarówno z punktu widzenia zasady ograniczenia swobody kontraktowej, jak i granic wykonywania prawa podmiotowego. W wyroku z 27 lipca 2000 r., IV CKN 85/00, Sąd Najwyższy przyjął, iż zastrzeżenie w umowie pożyczki między osobami fizycznymi odsetek w wysokości nadmiernej niemającej uzasadnienia ani w wysokości inflacji ani w zyskach osiągniętych w ramach normalnej, rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej może być sprzeczne z zasadami współżycia społecznego”. Poglądy te zachowują aktualność także w rozpatrywanej sprawie, gdzie lichwiarskie odsetki umowne wynikały z weksla.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym stwierdza, że w niniejszej sprawie lichwiarskie odsetki wynikające z przedłożonego weksla naruszyły w sposób jednoznaczny zasady współżycia społecznego. Doszło więc do naruszenia art. 353¹ k.c., a także – art. 58 k.c. W tych warunkach zasadnym było skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym, czego Sąd Rejonowy nie uczynił – w praktyce naruszając prawo, w tym konstytucyjne zasady zaufania obywateli

do państwa oraz bezpieczeństwa prawnego (wywodzone z art. 2 Konstytucji RP) czy prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Uznanie zasadności zarzutów dotyczących naruszenia ww. reguł konstytucyjnych oraz wskazanych przepisów prawa, czyni zbędnym odnoszenie się przez Sąd Najwyższy do pozostałych zarzutów skargi nadzwyczajnej, zwłaszcza tych opartych na przepisach Prawa wekslowego. Ponownie rozpatrując powództwo, Sąd Rejonowy dokona jego wszechstronnej analizy, biorąc pod uwagę relewantne przepisy prawa materialnego i procesowego oraz poglądy Sądu Najwyższego wyrażone powyżej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 91 § 1 ustawy o SN, uchylił w całości nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 14 kwietnia 2004 r., I Nc 253/04, i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania. O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 ustawy o SN.

Zdanie odrębne od wyroku i uzasadnienia złożył ławnik Sądu Najwyższego X.Y.

[ms]